

lečníka s dodatkem, naznačujícím společenský poměr. Tomuto požadavku zvolená firma »H. Sartorius Nachf. Komanditgesellschaft«, v českém znění »H. Sartorius nást. komanditní společnost«, plně vyhovuje, neboť obsahuje jméno (firmu) jediného osobně ručícího společníka, totiž firmu protokolované veřejné obchodní společnosti »H. Sartorius nást.«, kdežto společenský poměr, odpovídající nad to i právní povaze společnosti, dostatečně jest vyznačen dodatkem »komanditní společnost«. Lze připustiti, že opověděná firma »H. Sartorius Nachf. Komanditgesellschaft« činí dojem, jakoby firma »H. Sartorius Nachf.« byla sama komanditní společností, avšak ani firma »H. Sartorius Nachf. & Co.«, kterou by nižší soudy pokládaly za vhodnou, nevystihla by zřetelně právního útvaru společnosti, o niž jde, poněvadž by mohla býti právem pokládána za firmu společnosti veřejné. Tato nepřesnost jest jen výsledkem přípustného tvoření firmy komanditní společnosti ve smyslu čl. 17 obch. zák. a lze právní útvar společnosti spolehlivě seznati pravidelně teprve z rejstříkových zápisů. Poněvadž usnesení rekursního soudu v uvedeném právě směru zřejmě odporuje zákonu (§ 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z.), bylo dovolacímu rekursu vyhověti a rozhodnouti o něm, jak se stalo.

Čís. 7070.

Jest-li soud rozepře zároveň soudem knihovním, nemůže povolití prozatímní opatření podle § 382 čís. 6 ex. ř., nelze-li je podle knihovního stavu provéstí. Do usnesení soudu, jímž bylo k žalobcovu návrhu povoleno prozatímní opatření podle § 382 čís. 6 ex. ř. proti žalovanému, ač nebyl knihovním vlastníkem, jest žalovaný oprávněn si stěžovati.

(Rozh. ze dne 18. května 1927, R I 424/27.)

Soud první stolice povolil žalobkyni proti žalované prozatímní opatření soudním zákazem zcizení a zatížení domu. Rekursní soud zamítl návrh na povolení prozatímního opatření. Důvody: Podle knihovního lustra jest dosud knihovní vlastníci domu Emilie L-ová a nikoliv žalovaná Josefa S-ová. Měl tudíž soud první stolice především podle § 94 kn. zák. zkoumati, zda knihovní stav připouští zápis, o nějž bylo žádáno, zejména, zda jest žalovaná knihovní vlastníci domu. Poněvadž tomu tak není, právem stěžovatelka namítá, že měl návrh žalující strany na prozatímní opatření soudním zákazem zcizení a zatížení nemovitosti, o niž jde, býti zamítnut. Podle obsahu spisů rozepře byl týž návrh strany žalující usnesením ze dne 26. října 1926 zamítnut. Toto usnesení, ani napadené usnesení nebylo knihovní vlastníci domu doručeno, ač žádaný knihovní zápis dotýká se vlastnického práva Emilie L-ové a nikoliv žalované Josefy S-ové (§ 84 kn. zák.), takže knihovní vlastnice domu neměla ani příležitosti, by se proti knihovnímu zápisu bránila. Přes to pokládá soud rekursní stěžovatelku, proti níž usnesení napadené směřuje, za oprávněnu k podání této stížnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Prvý soud povolil žalobkyni prozatimní opatření zákazem zcizení domu k zajištění práva z nájmu bytu v onom domě, které podle úmluvy mělo býti pro žalobkyni knihovně zajištěno, nepřihlížeje při tom ke knihovnímu lustru, že vlastníci domu nebyla žalovaná, nýbrž Emilie L-ová. Rekursní soud zamítl nárok právě z důvodu, že žalovaná není knihovní vlastníci. Stěžovatelka neprávem míní jednak, že rekursní soud nebyl ani oprávněn zabývat se nedostatkem knihovního vlastnictví, protože soudce povolující prozatimní opatření byl rozdílný od soudce knihovního, jednak, že žalovaná nebyla oprávněna ke stížnosti, protože nebyla knihovní vlastníci. Oprávnění ke stížnosti do usnesení prvního soudu nelze žalované upřít již z toho důvodu, že ona jest stranou ve sporu. Proti ní také prozatimní opatření čelí a již tím, že je stranou ve sporu, je formálně oprávněna ke stížnosti. Netřeba tu řešiti, zda má takové oprávnění také vlastnice knihovni, která není žalována, protože jest to pro rozhodnutí bez významu. Ostatně stěžovatelka sama tvrdí, že knihovni vlastníci L-ová nemá zájmu na zákazu zcizení, protože kupní smlouvu již žalované odevzdala a splnila z ní své závazky. Tím sama hmotný zájem žalované dotvrzuje. Rovněž neprávem vytýká stěžovatelka, že ani rekursní soud ani soudce rozepře, který prozatimní opatření povolil, nebyli oprávněni zabývat se otázkou vlastnictví z toho důvodu, že soudce rozepře nebyl soudcem knihovním. Rozhodování o přípustnosti zápisu knihovního je rozděleno ve smyslu §u 94 druhý odstavec knih. zákona mezi dva soudy, soud povolující zápis a soud knihovni, jen tehdy, když nepovoluje zápis sám soud knihovni. Kde soud povolující je zároveň soudem knihovním, musí podle §u 94 první odstavec knih. zákona zkoumati jak neknihovni podmínky k povolání zápisu, tak i přípustnost jeho podle knihovního stavu. Byloť by protimyslné, by u téhož soudu jeden soudce povolil zápis, nebera zřetele na knihovni závadu, kterou z lustra vidí, a druhý soudce odpíral výkon právě pro tuto závadu. Tomu se nelze vyhnouti jenom, je-li soud, povolující zápis, rozdílný od soudu knihovního, kdežto u téhož soudu takového dělení není (§ 94 knih. zákona, čl. XVII. uv. zák. k j. n., §§ 28 a 157 jedn. ř) Proto soudce rozepře a následkem toho i rekursní soud mohli a měli přihlídnouti ke knihovni závadě, která byla podle § 21 knih. zákona překážkou provedení knihovního zápisu prozatimního opatření zákazem zcizení. Rekursní soud také právem ji za závadu považoval. Zákaz zcizení podle čís. 6 § 382 ex. ř. účinkuje podle § 384 ex. ř. od zápisu a tento zápis jest právě podmínkou jeho účinnosti proti třetím a proto podstatnou součástí celého prozatimního opatření. Nelze-li provést zápisu, nemůže se ani jednati o opatření podle čís. 6 § 382 ex. ř.

Čís. 7071.

Zrušení pachtovního poměru jest úkonem řádné správy společného jmění. Není jím však opatření o vzájemných náhradních nárocích a o ji-